

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce

žalobce: **JUDr. M. Ž.**, narozený X,
bytem X,
v řízení zastoupeného Mgr. Jiřinou Chmelovou, advokátkou
se sídlem Brno, Nad dědinou 561/6,
proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti ČR**
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze původně domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v úkonech i nečinnosti Ministerstva spravedlnosti ČR, které dne 24. 1. 2018 prostřednictvím zkušební komise, jejímž členem byl podjatý

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

zkoušející P. Č., provádělo zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotilo výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce č. j. MSP-38/2015-LO-INSO/12 stupněm neuspěl, přičemž žalobci ve stanovené lhůtě nezaslalo vyrozumění o tom, že se k hodnocení této zkoušky nepřihlíží. Současně navrhl, aby soud uložil žalovanému zakázat pokračovat v porušování žalobcova práva a přikázat mu, aby ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku zaslal žalobci vyrozumění o tom, že se nepřihlíží k hodnocení zvláštní zkoušky výše uvedené a aby žalobci umožnil vykonání zvláštní zkoušky v nejbližším náhradním termínu před zkušební komisí, jejímž členem nebude JUDr. P. Č., PhD., LL.M.

2. V eventuálním petitu navrhl, aby soud pouze určil, že zásah byl nezákonný, případně aby rozhodl, že rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24. 1. 2018 se zrušuje a věc se vrací Ministerstvu spravedlnosti k dalšímu projednání.
3. Posléze svůj návrh doplnil tak, že za slovo „neuspěl“ vložil „ač neproběhlo řádné hlasování a sčítání hlasů“.
4. Petit pak žalobce znovu změnil s ohledem na to, že ani městský soud, ani Nejvyšší správní soud neshledaly důvodnou jím namítanou podjatost JUDr. P. Č. jako člena zkušební komise. Podrobně se k tomu soud vyjadřuje v další části rozhodnutí.
5. Pro přehlednost soud považuje soud za nutné konstatovat obsah celé žaloby, i jednotlivá vyjádření účastníků, včetně zjištění učiněných ze správního spisu, to zejména z důvodu, že pokud by v reakci na průběžně učiněné změny žaloby konstatoval pouze některé skutečnosti, mohlo by dojít ke zkreslení a změně smyslu některých tvrzení.
6. Žalobce nejprve uvedl, že se zúčastnil dne 24. 1. 2018 jako uchazeč zvláštní zkoušky insolvenčního správce, u které v části zvláštní zkoušky neuspěl. Dva dny před konáním této zvláštní zkoušky vznesl žalobce jako uchazeč o zkoušku námitku podjatosti k osobě JUDr. P. Č. jako člena zkušební komise, kterou doplnil písemným odůvodněním dne 2. 2. 2018. Žalobce je přesvědčen, že Ministerstvo spravedlnosti mělo námitku podjatosti do pěti pracovních dnů posoudit a zaslat žalobci vyrozumění o způsobu vyřízení námítky, což neučinilo. Navíc žalobci mělo Ministerstvo spravedlnosti povinnost zaslat vyrozumění, že se v hodnocení zkoušky nepřihlíží a zároveň mělo v souladu s § 7b vyhlášky č. 312/2007, o obsahu a dalších náležitostech zkoušek insolvenčních správců umožnit žalobci vykonání zkoušky v nejbližším náhradním termínu bez podjatého člena zkušební komise P. Č. Pokud by se ke zkoušce konané dne 24. 1. 2018 nepřihlíželo, bylo by ministerstvo povinno umožnit žalobci vykonat zkoušku v nejbližším náhradním termínu bez podjatého člena komise, bez podávání žádosti žalobce, a naopak pokud by se k ní přihlíželo, bylo by žalobci umožněno po podání žádosti o opakování zkoušky pouze zkoušku opakovat, což je ale možné až po uplynutí 6 měsíců. Žalobce tak zůstává ve velké nejistotě. Žalobce poukázal na to, že mu ex lege zanikne zvláštní povolení dne 1. 8. 2018, pokud nesloží zvláštní zkoušku, neboť jeho zvláštní povolení nabylo právní moci před 31. 7. 2013. Žalobce je přesvědčen o tom, že pokud by zkouška byla vedena korektním způsobem, mohl být výsledek této zvláštní zkoušky zcela jiný. I úkon ministerstva, které prostřednictvím zkušební komise, jejíž člen byl podjatý, provádělo zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotilo výsledek této zkoušky, výrazně zasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce. Žalobce je přesvědčen o tom, že předmětný zásah trvá, resp. trvají jeho důsledky. Navíc hrozí opakování zásahu, neboť je velmi pravděpodobné, že členem zkušební komise zvláštní zkoušky u dalšího termínu bude opět

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

P. Č. Pokud by soud dospěl k závěru, že zásah již netrvá a že ani nehrozí jeho opakování, navrhuje žalobce eventuální určení, že zásah byl nezákonný.

7. Z opatrnosti žalobce podává i žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a uvádí, že ve spise Ministerstva spravedlnosti je obsažen protokol o průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce. V tom je pouze zaznamenán průběh zkoušky a tento protokol z povahy věci neobsahuje posouzení ministerstva ve vztahu k námitce podjatosti. Pouze zachycuje průběh zkoušky jako ústního úkonu, při kterém bylo žalobci ústně sděleno, že neuspěl. Ani v zákoně o insolvenčních správci není pro hodnocení zkušební komise stanovena forma rozhodnutí a ani tento protokol o průběhu zvláštní zkoušky nesplňuje obsahové ani formální náležitosti rozhodnutí. Pokud by soud dospěl k závěru, že protokol o průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce je k rozhodnutím, podává žalobce žalobu právě proti tomuto protokolu. (v průběhu řízení žalobce již na tomto návrhu netrval – pozn. soudu).
8. Žalobce s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013-63 týkající se obdobné profesní zkoušky v oblasti tzv. kvalifikovaných právnických profesí, ve kterém dospěl k závěru, že rozhodnutí zkušební komise o tom, že uchazeč u odborné justiční zkoušky neuspěl, je deklaratorním správním rozhodnutím, uvedl, že se jedná o odlišnou situaci. Zdůraznil, že na rozdíl od justičních zkoušek podle vyhlášky č. 203/2002 Sb. není v posuzované věci pro negativní výsledek hodnocení zvláštní zkoušky insolvenčního správce ve vyhlášce č. 312/2007 ani v zákoně o insolvenčních správci předepsána forma správního rozhodnutí, pravděpodobně proto, aby postup ministerstva při provádění zvláštní zkoušky mohl být méně formální a jednodušší. Navíc se jedná o konstitutivní úkon, neboť výsledek hodnocení zkušební komise v případě zvláštní zkoušky insolvenčního správce samo o sobě zakládá a mění práva nebo povinnosti uchazeče. Bez dalšího totiž zakládá nárok na prodloužení platnosti zvláštního povolení dle § 6 odst. 6 zákona o insolventních správci.
9. K důvodům nezákonnosti zásahu (napadeného rozhodnutí) uvedl žalobce, že napadený úkon ministerstva je nezákonný zejména z důvodu podjatosti zkoušejícího P. Č. Je přesvědčen o tom, že nevyhloučením P. Č. ze zkušební komise žalobce, ač lze minimálně pochybovat o jeho nepodjatosti, je zřejmé, že svým neadekvátním stylem zkoušení a svým hodnocením nepochybně ovlivnil (mohl ovlivnit) výsledek zvláštní zkoušky žalobce. Žalobce uvádí, že lze důvodně předpokládat, že P. Č. může mít pro svůj poměr k věci v širším smyslu zájem na výsledku řízení. Tento zájem je možné posuzovat i v rovině objektivní, a je nutno tedy sledovat, zda reálně existují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, zda tato osoba určitým, nikoli nezaujatým poměrem k věci disponuje. V souzené věci se žalobce domnívá, že Mgr. Ing. E. H. je osobou blízkou P. Č., a že E. H. má osobní zájem na výsledku zvláštní zkoušky žalobce, neboť je konkurentem žalobce a má s žalobcem velmi vyhrocené vztahy. Na základě trestního oznámení žalobce byla proti E. H. podána obžaloba pro trestný čin pomluvy žalobce. A dále probíhá mezi E. H. a společností A. v.o.s., v níž je žalobce společníkem, soudní spor z nekalé soutěže. Vztah E. H. k žalobci je dlouhodobě negativní a vyhrocený, souvisí to nejspíše s ukončením jejího členství v celostátní Asociaci insolvenčních správců, vznikem Spolku ostravských správců a rozdílnými názory na některé postupy v insolvenčních procesech.
10. Pokud jde o vztah P. Č. a E. H., k tomu se vyjádřil P. Č. tak, že ve vyjádření sdělil, že nepociťuje blízkost k E. H. Tento jeho subjektivní názor je však dle žalobce v rozporu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

s objektivními okolnostmi věci, když blízký vztah P. Č. k E. H. je zcela zřejmý z jiných pasáží samotného vyjádření P. Č. Ten připustil, že s E. H. několik let spolupracují, společnost E. H. ho několikrát do roka zve do Ostravy a uvedl také, že jej Ing. H. několikrát kontaktovala, aby ho informovala o problémech své profese a požádala o pomoc s řešením. P. Č. uvedl, že když usoudil, že jsou relevantní, informace předal dál dotčeným úředníkům ministerstva a věci se více nezabýval. Žalobce z uvedeného dovozuje, že P. Č. si není schopen udržet vůči E. H. dostatečný profesní odstup. Neformální hovory mezi nimi nepovažuje žalobce za vybočující z mantinelů profesního přátelství popsanych v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 KSS 1/2017-183, avšak vadí mu skutečnost, že P. Č. na základě neformální žádosti E. H. o pomoc s řešením potíží své profese v jejím zájmu činí jakékoliv neformální kroky v rámci Ministerstva spravedlnosti, jež z těchto mantinelů vybočuje. Samotná existence profesního přátelství je dle žalobce sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti při posuzování důvodů pro vyloučení určité osoby z rozhodování věci ve smyslu nutnosti zkoumání, zda neexistují zvláštní okolnosti, díky kterým dochází k vybočení z mantinelů pouhého profesního přátelství. Ačkoli P. Č. spolupráci na problémech profese E. H. a jejich předávání dotčeným úředníkům ministerstva přiznal, E. H. má zřejmě důvod tajit P. Č. jako svůj kontakt na ministerstvo, což vzbuzuje značné pochybnosti o pravé podstatě jejich vztahu.

11. Pochyby o povaze vztahu P. Č. k E. H. ještě posílil článek v Parlamentních listech, publikovaný den před zkouškou žalobce, neboť nasvědčuje tomu, že provázanost E. H. a P. Č. je obecně známá.
12. Žalobce pak poukázal na to, že P. Č. může mít vůči E. H. vztah ekonomické závislosti. Ekonomickou závislost žalobce vyvozuje z toho, že P. Č. několikrát do roka na pozvání jezdí přednášet do společnosti A. s.r.o., jejíž je E. H. jednatelkou a jedinou společnicí. O tom zda, kdy a za kolik bude pro její společnost P. Č. pracovat, rozhoduje výhradně E. H. Výnosy z práce P. Č. inkasuje společnost E. H. Může tu vznikat podezření, zda i proto P. Č. nepomáhá řešit E. H. problémy její profese. P. Č. může mít tak přímý zájem na tom, aby podnikání E. H. neohrožoval žalobce, který jí konkuruje na malém trhu insolvenčních správců se zvláštním povolením a kterého ona sama napadla natolik hrubě, že na ni státní zástupce podal v trestním řízení obžalobu. Žalobce je přesvědčen o tom, že s ohledem na uvedené skutečnosti jsou dány důvody minimálně pro přesvědčení a zdání, že jde o vyloučenou osobu, a i kdyby nebyl třeba reálný důvod k pochybnostem o nestrannosti a nezávislosti, nelze přehlížet ani existenci možného přesvědčení, že takový důvod je dán. Žalobce dosud nebyl vyrozuměn o výsledku interního šetření ministerstva, ke kterému dal podnět v rámci svého písemného odůvodnění námitky podjatosti, kdy požadoval prošetření, zda může být pravdivou informací, že P. Č. se měl z termínu zkoušky žalobce nejprve omluvit a teprve následně měl svou omluvu zrušit (údajně na výslovnou žádost E. H.).
13. Žalobce dále namítá, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces a to právě přístupem ministerstva k předmětné zvláštní zkoušce. Namítá, že v rozporu s článkem 38 odst. 2 list. dosud neposoudilo námitku podjatosti, což pro žalobce může mít za důsledek, že mu nebude umožněno od 1. 8. 2018 prodloužit platnost zvláštního povolení vykonáním zvláštní zkoušky. Dále namítl, že zkouška nebyla konána veřejně, ač je vyhláškou č. 312/27 Sb. upravená jako zkouška veřejná. Na stránkách ministerstva byla uvedena doba 9:00 hodin, ačkoliv zkouška probíhala od 8:00 hodin a veřejnost se tak dostavila až v průběhu zkoušky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

14. Dále žalobce poukazoval na nestandardní průběh zkoušky, kdy po celou dobu zkoušky žalobce byl přítomen další vyloučený zkoušející, který se sám vyloučil pro podjatost – JUDr. V. – ale zůstal ve zkušební místnosti a komunikoval ohledně kladených otázek s osobou, která žalobce zkoušela z oboru JUDr. V., a dokonce se pokusil žalobci položit otázku, v čemž mu zamezil až předseda komise. Způsob hlasování je podle žalobce zcela v rozporu s ustanovením § 7a odst. 3 vyhl., neboť komise vyhodnocovala žalobce ve třech odborných blocích a nikoli tak, že každý zkoušející měl jeden hlas sám za sebe. Samotné zkoušení P. Č. bylo nepřiměřeně podrobné, neboť tento zkoušející oblast „právní jednání“ rozvinul do cca sto podotázek, které podle žalobce přesahovaly zadání a zcela běžný rozsah zkoušky, což mu naznačoval v průběhu zkoušky vícekrát předseda komise. Samotným průběhem zkoušky tak nebyly vyvráceny pochybnosti o nepodjatosti P. Č., potažmo celé zkušební komise.
15. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K žalobcem tvrzené nejistotě o tom, jaký režim se na něj vztahuje a zda mu vůbec ministerstvo umožní vykonat zvláštní zkoušku insolvenčního správce do doby, než mu ex lege dne 1. 8. 2018 zanikne právo vykonávat činnost insolvenčního správce, uvedl, že za účelem umožnit vykonat žadatelům o prodloužení zvláštního povolení zvláštní zkoušku vypsal žalovaný několik termínů počínaje červnem 2017. Skutečnost, zda by ministerstvo vyhovělo či nevyhovělo námitce podjatosti, nemá žádný vliv na to, kolikrát by umožnilo žalobci vykonat zvláštní zkoušku insolvenčního správce do 1. 8. 2018. V obou případech, ať již při nepřihlížení ke zvláštní zkoušce a stanovení nového termínu, nebo při umožnění opakované zvláštní zkoušky na základě žádosti o opakování (§ 24 odst. 2 zák.) může ministerstvo žalobci umožnit v zemích zákona do 1. 8. 2018 již nejvýše jeden pokus zvláštní zkoušky insolvenčních správců. Žalobce proto není v žádné nejistotě, zda umožní vykonání zvláštní zkoušky, když je srozuměn s tím, že bude pozván na červencový termín, jak vyplývá ze žádosti žalobce o opakování zkoušky ze dne 21. 2. 2018. Zdůraznil, že žalobci umožnil vykonat předmětnou zvláštní zkoušku již celkem třikrát, a to pozváním na zkoušku konanou 9. 9. 2015, na zkoušku konanou 7. 6. 2017 a nakonec na zkoušku konanou dne 24. 1. 2018. Je-li žalobce subjektivně v nejistotě, zda mu dne 1. 8. 2018 zanikne zvláštní povolení, nenese za tento stav žalovaný žádnou vinu.
16. K otázce vyřízení námítky podjatosti uvedl žalovaný, že podle § 7b odst. 4 vyhl. má na vyřízení pět pracovních dnů. Tato lhůta nebyla dodržena z důvodu, že žalobce žádal provedení interního šetření na ministerstvu, jakož i vyrozumění o výsledcích tohoto šetření. Následně žalobce námitku podjatosti doplňoval procením návrhem ze dne 12. 2. 2018 a žádal o učinění dalších úkonů před vyřízením námítky. Žalobce činil v souvislosti s touto námitkou i další úkony, např. rozklad a žádost o přezkum výsledku zvláštní zkoušky (rozhodnutí). Žalobce si tedy byl vědom toho, že ministerstvo nebude schopno vznesenou námitku vyřídit, což je patrné i z toho, že ve svém podání uvedl, že se jedná tolik o lhůtu pořádkovou.
17. Žalovaný se pak ztotožnil se žalobcem v tom, že se nelze v daném případě bránit žalobou proti nezákonnému rozhodnutí, neboť zkoušky insolvenčních správců nejsou správním řízením. Výsledkem opakované zkoušky přímo se nějak nezakládají ani neruší práva nebo povinnosti účastníka řízení ani jiné osoby.
18. K vlastnímu nezákonnému zásahu uvedl žalovaný, že podle něj je námitka podjatosti nedůvodná s tím, že o tomto závěru byl žalobce vyrozuměn dne 29. 5. 2018 přípisem náměstka. Proti JUDr. Č. žalobce vznáší toliko dvě námítky, a to údajné přátelství

s Ing. H. a jeho finanční závislost na Ing. H. Skutečnost, že Mgr. H. při příležitosti přednášky odvezla autem JUDr. Č. na místo konání akce, na níž byl pozván, nemůže znamenat podjatost JUDr. Č. při zvláštní zkoušce žalobce, neboť to není ukázka nadstandardních vztahů. Je přesvědčen o tom, že vztah mezi JUDr. Č. a Ing. H. lze kvalifikovat jako občasný profesní kontakt. Ani žalobce neuvádí, v čem konkrétně by měl spočívat onen prvek přátelství, když si obě strany vykají, setkávají se výhradně v souvislosti s oficiálními akcemi a případné problémy praxe JUDr. Č. bez dalšího předává osobám odpovědným za příslušnou oblast. Z žalobcem uvedeného nevyplývá, jakým způsobem by Mgr. H. mohla ovlivňovat prostřednictvím JUDr. Č. průběh zvláštní zkoušky žalobce nebo to, že by JUDr. Č. měl mít zájem na žalobcovu neúspěšném výsledku u této zkoušky. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 Kss 1/2017 – 183. Uvedl, že toleranci vzniku profesních přátelství nelze bez dalšího vyloučit, neboť setkávání napříč profesními skupinami považuje Nejvyšší správní soud za v zásadě přirozenou věc, která vyplývá z povahy těchto profesí. Pokud jde o osobu rovnou a poctivou, je, ve zkratce, profesní přátelství ku prospěchu, neboť rozšiřuje profesní obzory dané osoby. JUDr. Č. svým dosavadním profesním životem jako vysokoškolský pedagog na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, jehož běžnou součástí je přezkušování vědomostí, a jako zkušební komisař pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců prokazuje vysoké morální standardy. Navíc z pouhého předání obecných informací o profesi odpovědným osobám nelze dovodit profesní přátelství, natož pochybnosti o podjatosti. Žalobce sám ani netvrdí, že by existoval nějaký důvod zakládající jakýkoliv vztah přímo mezi JUDr. Č. a žalobcem, ale konstruuje obdobný důvod zprostředkovaně přes negativní vztah třetí osoby k žalobci. K odkazu žalobce na článek na webu parlamentnilisty.cz uvedl žalovaný, že nepovažuje tento odkaz pro předmětné řízení za relevantní, neboť se jedná o tendenčně zaměřený článek, který se zakládá na neověřených informacích a podsouvá čtenáři autorem chtěné závěry. O věrohodnosti samotného webu přinejmenším lze pochybovat, o čemž svědčí i jeho zařazení na seznam dezinformačních a manipulativních webových platforem. Ke vztahu domnělé ekonomické závislosti mezi JUDr. Č. a Mgr. H. žalovaný uvedl, že JUDr. Č. patří mezi přednášející pro větší množství subjektů. O rozsahu jeho aktivit je veřejně známo, že působí např. jako odborný asistent na katedře X Právnické fakulty Univerzity Karlovy, jako counsel X, poradce ministra spravedlnosti, zkušební komisař u zkoušek insolvenčních správců a že je autorem či členem autorských týmů mnoha odborných publikací vydaných u různých nakladatelství. Šíře, stejně jako diverzita činností a s nimi spojené předpokládané finanční ohodnocení tak dávají seznat, že vztah mezi společností A. a JUDr. Č., v rámci něhož je druhý jmenovaný „několikrát do roka zván do Ostravy přednášet na celodenní školení“ není a nemůže být pro JUDr. Č. natolik ekonomicky významný, aby byl s to založit pochybnost o jeho podjatosti vůči žalobci.

19. K porušení práva na spravedlivý proces, konkrétně neumožnění vykonání zvláštní zkoušky, uvedl žalovaný, že na žalobce se vztahují odst. 4 a 5, čl. 2 přechodných ustanovení zákona č. 185/2013, důsledkem čehož mohl žalobce požádat o prodloužení zvláštního povolení kdykoli po uplynutí pěti let ode dne vykonání zvláštní zkoušky s důsledky prodloužení povolení do 1. 8. 2023. To ostatně i žalobce učinil. Nevztahovaly-li by se přitom na žalobce přechodná ustanovení, mohl by podle § 6 odst. 6 zák. o insolvenčních správcích za zachování lhůt podle § 24 zák. vykonat zvláštní zkoušku insolvenční správce nejvýše dvakrát. Dále pak žalovaný uvedl, že zkouška byla veřejná a při začátku zkoušky samotné, resp. započetí zkoušení znalostí v 8:30 hodin byli přítomni

čtyři zástupci veřejnosti a do 9:00 hodin přišli další tři zástupci veřejnosti. Ti čtyři zástupci veřejnosti namísto sedmi byli přítomni pouze v čase, kdy byl žalobce zkoušen z oblasti, v níž uspěl. Žalobci tedy tato skutečnost nemohla být nijak na újmu. K přítomnosti Mgr. V., který se sám vyloučil pro podjatost, uvedl žalovaný, že ji nepovažuje za relevantní. Žalobce podjatost Mgr. V. nikterak nenamítal. Mgr. V. po jejím vznesení odešel z čela stolu a sedl si mezi veřejnost. Otázky vybral žalobci toliko Mgr. Ing. T., toliko on pokládal žalobci otázky. O výsledku zvláštní zkoušky žalobce rozhodovala zvláštní zkušební komise bez Mgr. V., který opustil zkušební prostory po dobu hlasování. Nemohl tedy zasáhnout do výsledku zvláštní zkoušky žalobce.

20. Ke způsobu hlasování zvláštní zkušební komise uvedl žalovaný, že podle § 7a odst. 1 vyhl. je zkušební komise pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců osmičlenná a je stálá. Podle § 7a odst. 3 vyhl. zkušební komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů, v případě rovnosti hlasů rozhodne hlas předsedajícího. Zdůraznil, že v protokolu jsou dvě části. Druhá část obsahuje jednotlivé zkoušené oblasti s uvedením okruhů, z nichž byl uchazeč zkoušen, a mezihodnocení u jednotlivých oblastí. To je ale pouze podkladem pro uchazeče pro účely případné přípravy na další vykonání zkoušky. Mezihodnocení je pak zpravidla rozebíráno v dílčím hodnocení odborných znalostí. Mezihodnocení přitom vychází z poznatků jednotlivých zkušebních komisařů primárně zkoušejících danou oblast a získaných v průběhu zkoušky. Nicméně o mezihodnocení zvláštní zkušební komise nehlasuje. Ta hlasuje až o celkovém hodnocení, tzn. zda uchazeč uspěl či neuspěl. Obvykle komise hlasuje jednohlasně, tak jako tomu bylo i u žalobce, v opačném případě by poměr hlasování byl v protokolu zaznamenán.
21. Žalobce využil svého práva a zaslal soudu repliku k vyjádření žalovaného, ve které k námitce nejistoty žalobce zdůraznil, že pro žalobce byla hlavní skutečnost, že pokud by ministerstvo žalobci vyhovělo, nemohl by při dalším zkoušení být členem zkušební komise P. Č., přičemž bez této záruky není vůbec relevantní jakkoli diskutovat o počtu termínů zvláštní zkoušky do 1. 8. 2018. Vzhledem k tomu, že zákon po insolvenčních správcích požaduje složení zvláštní zkoušky až v posledním roce pětiletého období, nelze vůbec považovat první dva termíny uváděné žalovaným za termíny, díky kterým by mohlo dojít k prodloužení platnosti jeho zvláštního povolení. Dále se pak žalobce vyjadřuje k nepochopení otázky profesního přátelství ze strany žalovaného a opět poukázal na neformální úkony činěné P. Č. na ministerstvu, které podle něj znamenají mnohem víc než jakékoliv velmi úzké profesní přátelství. Domnívá se tedy, že P. Č. si od E. H. neumí udržet dostatečný profesní odstup v rámci svého působení na Ministerstvu spravedlnosti a není tak ani zřejmé, zda si umí udržet od E. H. odstup v rámci svého členství ve zkušební komisi ministerstva. K článku v Parlamentních listech uvádí, že netvrdí, že se tento článek nutně zakládá na stoprocentně ověřených informacích, pouze se snaží prokázat, že i novinářům se může jevit tento vztah E. H. a P. Č. jako provázaný. Poukázal na to, že žalovaný neuvádí žádnou konkrétní okolnost vedoucí k závěru o nevěrohodnosti tohoto konkrétního článku. K porušení práva na spravedlivý proces odkazuje na to, že obdržel 30. 5. 2018 přepis, ve kterém mu bylo sděleno, že nemá pochybnosti žalovaný o nepodjatosti P. Č., ale neobsahuje sdělení výsledků zvláštní zkoušky, neboť je v něm v podstatě pouze uvedeno, že uchazeč neuspěl ve dvou ze třech oblastí. Celkový výsledek zvláštní zkoušky s hodnocením „neuspěl“ či s hodnocením „uspěl“, případně, že se k hodnocení zkoušky nepřehlíží, však v tomto přípise není. Rovněž zcela chybí sdělení o součtu hlasů při hlasování o celkovém výsledku zvláštní zkoušky. Žalobce navíc je přesvědčen o tom, že ve skutečnosti k žádnému sčítání hlasů

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

nedošlo dle § 7a odst. 3 vyhlášky. Znovu poukázal na to, že komise vyhodnocovala žalobce ve třech odborných blocích či oblastech, namísto toho aby se hlasovalo tak, že každý zkoušející má jeden hlas sám za sebe ve vztahu k jím zkoušené problematice. Žalobce je přesvědčen o tom, že každý člen má hlasovat sám za sebe v toliko jím zkoušené oblasti a nikoli o jakémsi neurčitěm celkovém dojmu z výkonu uchazeče při zvláštní zkoušce. Zdůraznil, že v důsledku výše uvedeného nezákonného zásahu žije v nejistotě ohledně svého dalšího působení jako insolvenčního správce se zvláštním povolením (tedy v nejistotě ohledně toho, zda vykonal úspěšně či neúspěšně zvláštní zkoušku a bylo mu prodlouženo povolení o pět let či nikoli). Lze tak konstatovat, že nadále trvá zásah do práv žalobce a to bez ohledu na ministerstvem zaslaný přípis či vyjádření k žalobě, neboť z těchto dokumentů lze pouze seznat, že ve věci nebylo doposud řádně hlasováno, resp. nebyl proveden řádný součet hlasů dle § 7a odst. 3 vyhlášky.

22. Následně žalobce doplnil svou repliku s ohledem na to, že obdržel přípis ze dne 16. 7. 2018, ve které nadále nesouhlasí se způsobem sčítání hlasů, a nadále namítá, že pokud by byl hodnocen dle ustanovení § 7a odst. 3 vyhl., musel by být hodnocen každým členem komise zvlášť ve vztahu k jím zkoušené problematice, což se nestalo. Je přesvědčen o tom, že žalovaný řádný součet patrně nedokáže provést. Žádá, aby soud stanovil žalovanému povinnost provést součet, i s tím, že výsledek tohoto součtu by měl být takový, že žalobce u zkoušky uspěl. Žádá soud, aby posoudil, zda podjatost P. Č. měla vliv na výsledek zkoušky žalobce (na skutečné rozhodnutí zkušební komise, nikoli na výsledek zaznamenaný v protokolu, pokud se tento bude podle závěru soudu lišit), a zda se tedy k tomuto výsledku přihlíží či nikoliv.
23. K doplnění repliky žalobce doložil výše zmiňovaný přípis žalovaného ze dne 16. 7. 2018, ve kterém se žalovaný vyjádřil v podstatě shodně jako ve vyjádření k podané žalobě a v němž závěrem upozornil žalobce, že pokud se nezúčastní zvláštní zkoušky insolvenčních správců dne 25. 7. 2018 bude hodnocen stupněm „neuspěl“, neboť důvody tvrzené žalobcem nepovažuje za vážné důvody odůvodňující neúčast na zkoušce.
24. Žalovaný se vyjádřil k replice i k doplnění repliky, nadále setrval na svém přesvědčení, že žalobce neuvedl, v čem namítaná jistota měla spočívat. Z uvedených vyjádření pouze vyplývá nesouhlas s postupem žalovaného. Zdůraznil také, že skutečnost, zda žalovaný vyhověl či nevyhověl námitce podjatosti, nemá vliv na počet termínů, v nichž žalovaný žalobci umožnil zvláštní zkoušku vykonat. Po vyjádření irelevantnosti předchozích poznámek uvedl, že umožnil žalobci vykonat zvláštní zkoušku za účelem prodloužení povolení celkem čtyřikrát, a to vždy na základě příslušné žádosti žalobce. Neztotožnil se s tvrzením žalobce, že pokud by vykonal zvláštní zkoušku dříve než v období od 31. 7. 2017 do 31. 7. 2018, jednalo by se o důvod pro zrušení zvláštního povolení, přitom odkázal na výkladové stanovisko k přechodným ustanovením zákona č. 185/2013. Dále se pak vyjádřil k podjatosti JUDr. Č. v podstatě shodně jako v předchozím vyjádření, znovu uvedl, že předvolání svědka Mgr. S. považuje za nehospodárné. Nemá patrně, jakým konkrétním způsobem by výslech Mgr. S. mohl přispět ke zjištění skutečnosti relevantní pro toto řízení. K porušení práva na spravedlivý proces poukázal na to, že zvláštní zkoušky insolvenčních správců nesplňují kritéria, aby mohla být za „proces“ v tomto smyslu považována. Odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 1. 2017 ve věci Herbst proti Německu, dle kterého ani justiční zkoušky nejsou civilním řízením ve smyslu článku 6 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále zdůraznil, že žalobci byl výsledek zkoušky sdělen, což vyplývá i ze sepsaného protokolu o průběhu

zvláštní zkoušky. O tom, že by mu nebyl znám výsledek, nesvědčí ani skutečnost, že dne 21. 2. 2018 podal žalobce u žalovaného žádost o umožnění opakování zvláštní zkoušky, což učinil právě v návaznosti na neúspěšný výsledek zvláštní zkoušky dne 24. 1. 2018. K hlasování celé zkušební komise uvedl, že z hlediska právních předpisů se jedná o zkoušku jako celek, přičemž každý zkušební komisař je oprávněn uchazeče zkoušet v rozsahu § 3 odst. 4 vyhl. Pokud by soud nepovažoval za dostatečný předmětný protokol o zkoušce navrhuje výslech svědků, příslušných zkoušejících. Pokud jde o veřejnost zkoušky, žalovaný zdůraznil, že zveřejněním na webových stránkách o třicet minut pozdějšího začátku oproti jejímu skutečnému započetí nedošlo k porušení veřejného subjektivního práva žalobce, neboť kontrola veřejnosti byla zachována.

25. Žalovaný pak z procesní opatrnosti vyjádřil pochybnosti o systematice žaloby s tím, že není zřejmé, který žalobní typ z navržených eventuálních petitů si žalobce zvolil, proto není dle žalovaného možnost účinně zkoumat meritum věci a žalobu je třeba odmítnout.
26. K vyjádření žalovaného zaslal žalobce tripliku, ve které zdůraznil, že pokud by bylo jeho žádosti vyhověno, nemohl by při dalším zkoušení být členem zkušební komise P. Č. Žalobce proto považuje termín 25. 7. 2018 za termín nikoli řádný a to nejen proto, že nebylo provedeno řádné hodnocení předchozího pokusu, ale protože by žalobce opět zkoušel člen zkušební komise P. Č. Nadále setrvává na svém stanovisku, že nemohl složit zkoušku dříve než v období od 31. 7. 2017 do 31. 7. 2018 a odkázal přitom na názor JUDr. Aleše Gerlocha k přechodným ustanovením. Žalobce pak vyjádřil názor, že P. Č. v dané věci nebyl úřední osobou oprávněnou k tomu podle vnitřních předpisů, ale ani na základě pověření, neboť informace „předal dál“.
27. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 21. 4. 2015 požádal žalobce o vykonání zvláštní zkoušky, byl pozván k vykonání této zkoušky dne 9. 9. 2015, které se ale nezúčastnil. Na základě další žádosti žalobce byl pozván žalobce ke zvláštní zkoušce dne 7. 6. 2017, ani této zkoušky se nezúčastnil. Následně žalovaný zaslal žalobci pozvánku na zkoušku dne 24. 1. 2018. Dne 22. 1. zaslal žalobce žalovanému podání, ve kterém namítl podjatost zkušební komise z důvodu, že má údajně blízký (přátelský) vztah k Ing. E. H., insolvenční správce se zvláštním povolením. Žalovaný dne 23. 1. 2018 vyzval JUDr. Č., aby se vyjádřil k tvrzeným pochybnostem, což tento učinil a uvedl, že s Ing. H. spolupracuje několik let na vzdělávání insolvenčních správců, podobně jako to činí i s dalšími pořadateli, příkladmo insolvenční akademií, která spolupracuje s Asociací insolvenčních správců, v níž působí i lidé z okolí žalobce, včetně Mgr. S., který byl rovněž zkoušen zvláštní zkušební komisí, jejímž byl JUDr. Č. členem. Dále uvedl, že společnost A. s.r.o., již je Ing. H. jednatelkou a společnicí, ho zve několikrát do roka do Ostravy přednášet celodenní školení na různá témata z jeho oboru s tím, že v loňském roce (2017) taková školení proběhla dvě. Uvedl, že při této příležitosti se s Ing. H. zpravidla setkává, přičemž když se školení sama účastní, vyzvedne ho na nádraží, zaveze ho na místo konání semináře a cestou zpravidla hovoří o tom, jak se mají (rozuměj: jak se každému z nich daří) a na čem zrovna pracují. Jinak se prakticky nesetkávají. V minulosti navíc ho Ing. H. kontaktovala, aby jej informovala o problémech své profese a požádala o pomoc s jejich řešením. Považoval-li to JUDr. Č. za relevantní, informace předal dál úředníkům žalovaného a více se věcí nezabýval. Závěrem pak uvedl, že s Ing. H. v přátelském vztahu není, blízkost nepociťuje, vykašují si a jednají spolu toliko profesionálně. Podjatost tedy k žalobci nevnímal s tím, že nemá problém, pokud ji žalobce vznesne veřejně. Dne 23. 1. 2018 doručil žalobce žalovanému podání, ve kterém uvedl, že podání z 22. 1.

2018 o námitce podjatosti JUDr. Č. blíže odůvodní do deseti dnů ode dne konání zvláštní zkoušky s tím, že by měl obdržet podrobnější informace.

28. Dne 24. 1. 2018 se dostavil žalobce do prostor žalovaného za účelem vykonání zvláštní zkoušky a Mgr. B. byl poté seznámen, že JUDr. Č. podjatost ve vztahu k žalobci nepocituje. Z důvodu zpoždění předsedy zvláštní zkušební komise doc. JUDr. B. H. bylo posunuto losování pořadí uchazečů, o čemž byli uchazeči informováni. Následně pověřil předseda komise řízením průběhu zvláštní zkoušky JUDr. F. K. Ze sdělení žalovaného a dalších listin založených ve spise pak vyplývá, že v 8:18 hodin bylo přistoupeno k losování pořadí. Ukončeno bylo v 8:22 hodin. Zkouška samotná proto nezapočala dříve než v 8:25 hodin. Následně byly žalobci stanoveny zkušební otázky, pak mu byl dán krátký čas na přípravu. Zvláštní zkouška započala nejdříve v 8:30 hodin. Ke zvláštní zkoušce se do té doby dostavili zástupci veřejnosti, pí M. S. v 7:15 hodin, poté K. S. v 7:27 hodin a před začátkem zkoušky ještě JUDr. J. K. v 8:25 hodin. Zástupci veřejnosti pak přicházeli i v průběhu zvláštní zkoušky, např. Ing. D. H. v 8:28 hodin, Mgr. M. C. 8:43 hodin. Z protokolu o průběhu zvláštní zkoušky je patrné, že účastník zkoušky byl klasifikován s celkovým výsledkem: neuspěl.
29. Dne 2. 2. 2018 doručil žalobce žalovanému odůvodnění námítky podjatosti, ve které uvedl shodné důvody jako v podané žalobě. Dne 5. 2. 2018 podal žalobce rozklad a žádost o přezkum – podnět a opravný prostředek proti průběhu a výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce. Dne 12. 2. 2018 doručil žalovanému procesní návrh, aby žalovaný vyjádřil souhlas se sdělením vyžádaných informací ze strany Mgr. A. S. z důvodu, že nejsou v zájmu služebního úřadu.
30. Dne 16. 2. 2018 předložil odbor insolvenční žádost o přezkum a rozklad rozkladové komisi ministra spravedlnosti, která věc posoudila a dne 26. 2. 2018 sdělila v přípisu tajemnice rozkladové komise, že proti průběhu a neúspěšnému výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce se nelze bránit rozkladem a ani nemůže být zahájeno přezkumné řízení. Zároveň uvedla, že podmínky pro vydání rozhodnutí nebyly splněny, a proto spis vrací zpět odboru Ministerstva spravedlnosti k vyřízení. Dne 21. 2. 2018 doručil žalobce ministerstvu žádost o umožnění opakování zvláštní zkoušky, ke které připojil doklad o zaplacení poplatku ve výši 7.000 Kč.
31. Dne 13. 3. 2018 požádal žalobce žalovaného o vydání rozhodnutí o výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce a poukázal na to, že s ohledem na to, že dosud nebyly vyvráceny pochybnosti o nepodjatosti JUDr. Č., nemělo by být ze strany žalovaného k výsledku zkoušky přihlíženo, a o tom by mělo být vydáno rozhodnutí
32. Vzhledem k tomu, že námitka podjatosti JUDr. Č. byla posouzena jako stížnost na činnost odboru insolvenčního, vyjádřil se k němu Mgr. M. F, náměstek pro řízení sekce justiční a legislativní žalovaného, a podáním ze dne 29. 5. 2018 stížnost vyřídil s tím, že neshledal podjatost JUDr. Č., ani pochybení zaměstnanců zařazených do odborů insolvenčního. Zároveň uvedl, že z podání žalobce není patrné, čím by měla být namítaná podjatost JUDr. Č. vůči němu podložena, když z podání žalobce je toliko zřejmá napjatost vztahu mezi žalobcem a Ing. H. Z uvedených informací nevyplývá nic o vztahu JUDr. Č. a Ing. H., tím méně o zájmu JUDr. Č. o neúspěšném výsledku u zvláštní zkoušky žalobce a tím možné podjatosti člena zvláštní zkušební komise. Neztotožnil se ani s názorem žalobce o namítaném vztahu ekonomické závislosti mezi JUDr. Č. a Ing. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

33. Městský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 16.10.2018, č.j. 11 A 88/2018 – 72 a žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uvedený rozsudek městského soudu ke kasační stížnosti podané žalobcem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18.9.2019, č.j. 10 As 276/2018 – 72 zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud nyní, vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst.3 s.ř.s.), ve věci znovu rozhodl.
34. Městský soud v Praze vycházel při posouzení důvodnosti podané žaloby z pojmového vymezení nezákonného zásahu obsaženého v § 82 zákona č. 150/2002 Sb. – soudního řádu správního v platném znění (dále jen s. ř. s.), podle kterého každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
35. Způsob rozhodování soudu o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem upravuje ustanovení § 87 s. ř. s. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný; trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky nebo hrozí jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, je-li to možné, aby obnovil stav před zásahem. Podle § 87 odst. 3 s. ř. s. soud žalobu zamítne, není-li důvodná.
36. Z podané žaloby je patrné, že zásadním důvodem, pro který došlo, podle žalobce, k zásahu do jeho práv, je skutečnost, že členem zkušební komise u zvláštní zkoušky insolvenčního správce byl podjatý člen této zkušební komise a i přesto ministerstvo hodnotilo výsledek této zkoušky. Žalobce je přesvědčen o tom, že zásah trvá, resp. trvají jeho důsledky, neboť hrozí opakování zásahu, když je velmi pravděpodobné, že členem zkušební komise zvláštní zkoušky u dalšího termínu bude opět P. Č. Dále žalobce považuje za nezákonný zásah skutečnost, že žalovaný ve stanovené lhůtě žalobci nezaslal vyrozumění o tom, že se k hodnocení této zkoušky nepřihlíží. Následně pak žalobce do petitu žaloby doplnil, že nezákonný zásah spatřuje i v tom, že neproběhlo řádné hlasování a sčítání hlasů.
37. Žalobce sice podal, jak sám uvedl z opatrnosti, i žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, avšak v průběhu řízení a u jednání soudu specifikoval, že předmětem žaloby je ochrana před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu, což potvrdila i zástupkyně žalobce u nově nařízeného jednání. Proto se soud i nyní zabýval pouze důvodností té části žaloby, ve které se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem.
38. Městský soud si je vědom toho, že žalobce s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu již netrvá na svých předchozích návrzích petitů žaloby, které se týkaly účasti podle něj podjatého P. Č. a určení nezákonnosti s tím souvisejících úkonů. Vzhledem k tomu, že namítaná podjatost člena komise byla hlavním důvodem pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, což vyplývá i z navržených petitů žaloby ze dne 23.3.2018, považuje soud za vhodné konstatovat, že tuto námitku ve svém předchozím rozsudku neshledal důvodnou. S názorem městského soudu se ztotožnil i Nejvyšší správní soud, který k namítané podjatosti P. Č. uvedl: „Pro NSS jsou však podstatnější konkrétní úvahy městského soudu a jeho závěr, podle nějž „na základě zjištěných skutečností nic nenasvědčuje tomu, že člen zkušební komise má takový vztah k E. H., který by mohl ovlivnit jeho vztah k [stěžovateli] natolik, že by měl zájem na tom, aby [stěžovatel] u zkoušky neuspěl, a navíc že by působil i na ostatní členy komise v tom směru, aby i oni hodnotili [stěžovatele] stupněm,

neuspěl“. Není totiž úkolem soudu vyřešit v jednom rozsudku „veškeré situace, které mohou v realitě nastat“, jak to požaduje stěžovatel, ale vypořádat se s konkrétním právním sporem, který mu byl předložen.

[31] Je tedy pravda, že nelze obecně vyloučit podjatost ve trojstranném vztahu, jehož součástí bude kromě 1) účastníka a 2) osoby nadané úřední pravomocí, která účastníka nezná a má k němu neutrální vztah, také 3) osoba blízké úřední osobě, která naopak účastníka zná a chce ho poškodit prostřednictvím úřední osoby. Žalovaný ani městský soud však tento typ podjatosti neshledali v konkrétní projednávané věci a NSS s jejich závěry souhlasí. [32] Stěžovatel uvádí, že popisovaná situace může nastat, „pokud má nějaký zájem na konkrétním vyřízení věci (anebo také „prospěch z určitého výsledku zkoušky“) osoba členovi zkušební komise blízká“. V nynější věci se ale neprokázal ani jeden z těchto předpokladů. E. H. především nelze označit za osobu blízkou P. Č. Oba byli v občasném profesním styku, ale o bližším vztahu nelze hovořit: vykali si a byli v kontaktu jen kvůli pracovním záležitostem. Městský soud správně užil úvahy vyslovené v rozhodnutí kárného senátu NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 16 Kss 1/2017-183, a dospěl k tomu, že mezi těmito dvěma lidmi existuje nanejvýš profesní přátelství, které nebylo způsobilé přivodit nepodjatost P. Č.

[33] Ve věci nebyl spor o to, že P. Č. pro E. H. nejen párkrát do roka přednášel (což dělá i pro řadu dalších subjektů), ale že ji i považoval za zkušenou odbornici v oblasti insolvenčního práva a podněty z této oblasti, které mu poskytovala a které se mu zdály přínosné, předával dál žalovanému, u nějž působil jako externí poradce. Závěry, které stěžovatel z těchto fakt vyvozuje (s poukazem na to, že P. Č. doporučil E. H. insolvenčnímu odboru žalovaného jako poradkyni), však NSS považuje ve shodě s městským soudem za spekulativní. Jestliže P. Č. předával žalovanému podněty od E. H. jistě to nebylo „proti jejím zájmům“; současně ale nelze říci, že by tím P. Č. „sledoval (osobní) zájem“ E. H. Soud považuje za rozumný předpoklad, že P. Č. takto dál předával právě jen podněty, které on sám považoval za vhodné – tj. které předběžně vyhodnotil jako dobré nápady způsobilé zlepšit či vyjasnit prostředí v profesi (úpravu insolvenčního práva, postavení insolvenčních správců apod.). Od P. Č. jako poradce žalovaného se ale právě očekávalo, že bude přicházet s užitečnými podněty; na žalovaném, který nese (na rozdíl od externích poradců) odpovědnost za státní správu resortu justice, pak bylo, aby tyto podněty vyhodnotil a naložil s nimi podle svého nejlepšího uvážení. Není tak nic špatného na tom, že P. Č. takto předával i podněty od jiných.

[34] Proto není namístě poznámka, že E. H. využívala P. Č. „jako podatelnu“: z ničeho totiž neplyne, že P. Č. předával její podněty dál proto, aby E. H. vyhověl (a nikoli proto, že podněty sám považoval za přínosné), a rovněž není z ničeho patrné, že by E. H. měla v tomto ohledu nějaké privilegované a výjimečné postavení (tj. že by P. Č. nesdělovali či nemohli sdělovat své nápady i další příslušníci různých právnických profesí, k nimž jej poutalo profesní přátelství).

[35] Zcela nepřiléhavá je pak analogie, kterou stěžovatel činí mezi situací, kdy P. Č. předával žalovanému podněty vzešlé od E. H., a situací, v níž by P. Č. zařídil neúspěch adepta zvláštní zkoušky insolvenčních správců jen proto, aby poškodil profesního konkurenta E. H. Pomine-li už soud to, že ze vztahu obou těchto lidí, jak byl popsán v dosavadním řízení, těžší či může těžší spíše E. H. (není totiž zřejmé, za co by jí měl být zavázán P. Č. a proč by pro ni měl konat jakékoli „úsluby“), musí soud stěžovateli vytknout, že nerozlišuje mezi těmito dvěma podstatně odlišnými situacemi. A sice jednáním po právu spočívajícím v tom, že externí poradce předává žalovanému podněty od odborné veřejnosti, které k ničemu nezavazují a s nimiž adresát může naložit podle libosti – a jednáním, kterým by úřední osoba, vybraná pro své odborné vědomosti i pedagogické dovednosti, zlovolně poškozovala cizí práva. Stěžovateli lze obecně přisvědčit v tom, že k vyloučení úřední osoby není třeba jistoty o její podjatosti, nýbrž stačí pouze pochybnost

o její nepodjatosti; tato pochybnost ale musí být rozumně zdůvodněna. Pokud navíc nespočívá tvrzená motivace k podjatému rozhodování přímo v úřední osobě, ale je zprostředkována přes osobu třetí (zde E. H.), nelze ji zakládat na úvaze, která přičítá oběma aktérům tu nejhorší možnou motivaci, ačkoli u úřední osoby (zde P. Č.) nelze pro takovou motivaci nalézt důvody osobní, finanční ani profesní.

[36] Podle stěžovatele nadále nelze vyloučit, že E. H. měla zájem na tom, aby stěžovatel u zvláštní zkoušky neuspěl, neboť je jeho konkurentkou a má s ním velmi vybrocené vztahy. Tuto obavu ale nelze mechanicky přenášet na P. Č., u nějž nejsou žádné z těchto okolností dány.

[37] Městský soud nepochybil tím, že neprovedl výslech svědka A. S. Jak už bylo řečeno, neformální podněty E. H., s nimiž P. Č. seznamoval úředníky žalovaného, nepovažuje NSS za závadné, stejně jako fakt, že P. Č. doporučil E. H. jako poradkyni insolvenčního odboru. Tyto okolnosti nemohly přinést k otázce tvrzené podjatosti P. Č. nic nového, co by už městský soud nevěděl.“

39. Z uvedeného je patrné, že úkony žalovaného, jejichž nezákonnost žalobce dovozoval z důvodu podjatosti P. Č. jako člena zkušební komise, nezákonnými nebyly.
40. Jak již soud výše uvedl, žalobce v průběhu soudního řízení několikrát upravil petit žaloby. U jednání městského soudu nařízeném po zrušení předchozího rozsudku na den 6.10.2020 byl proto žalobce vyzván prostřednictvím své právní zástupkyně, aby uvedl který z více uvedených petitů je platný. Zástupkyně žalobce specifikovala s odkazem na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, že již netrvá na návrzích souvisejících s namítanou podjatostí P. Č. a uvedla, že navrhuje, aby soud vyhověl návrhu žalobce v tomto znění:

„Zásah spočívající v úkonech i nečinnosti ministerstva spravedlnosti České republiky, které dne 24.1.2018 prostřednictvím zkušební komise provádělo zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotilo výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce č.j. MSP-38/2015-LO-INSO/12 stupněm neuspěl, ač neproběhlo řádné hlasování a sčítání hlasů, je nezákonný.

Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování žalobcova práva a přikazuje se mu, aby ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku provedl řádné sčítání hlasů a sdělil žalobci výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce, tedy, zda žalobce uspěl či nikoliv, případně zaslal osvědčení o úspěšném vykonání zkoušky.

Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení včetně DPH a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.“

41. Z uvedeného je patrné, že žalobce nadále spatřuje nezákonný zásah v tom, že ministerstvo hodnotilo výsledek zvláštní zkoušky stupněm „neuspěl“, ač neproběhlo řádné hlasování a sčítání hlasů.
42. Z výše citovaného ustanovení § 87 odst. 2 s. ř. s. vyplývají, shledá-li soud žalobu důvodnou, dva možné způsoby rozhodnutí soudu, a to v závislosti na tom, jakého charakteru je úkon, který je označen za nezákonný zásah. Soud může deklarovat (určit) nezákonnost napadeného úkonu nebo může zakázat správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, popř. přikázat obnovení stavu, je-li to možné.
43. Výrok, deklarující, že určitý úkon byl nezákonný, přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže jde o úkon (zásah), který netrvá nebo netrvají již jeho důsledky, nebo nehrozí-li jeho opakování. Určující výrok, spočívající v deklaraci toho, že napadený zásah byl nezákonný, tak přichází v úvahu tehdy, jestliže šlo o jednorázový zásah, který byl

ukončen, netrvají ani jeho důsledky a nehrozí ani jeho opakování. Pouze v těchto případech přichází v úvahu deklarace nezákonnosti napadeného zásahu. Uvedený závěr vyplývá již z gramatického výkladu, když je zřejmé, že v první části ustanovení § 87 odst. 2 s. ř. s. je výslovně uvedeno, že: „provedený zásah *byl* nezákonný“, když je použit čas minulý.

44. V případech, kdy zásah trvá, nebo trvají jeho důsledky, nebo hrozí jeho opakování, přichází v úvahu výrok o tom, že se zakazuje správnímu orgánu, aby pokračoval v porušení žalobcova práva, popřípadě je možno přikázat obnovit stav před zásahem. Tento výrok soudu přichází v úvahu tehdy, jestliže je napaden takový zásah, který buď trvá, nebo jde o úkon jednorázový, ale trvají jeho důsledky nebo hrozí jeho opakování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2014 sp.zn. 1 Afs 60/2014, dostupný na www.nnsoud.cz).
45. Z petitu uvedeného pod bodem 40. je patrné, že se žalobce žalobou, tak jak ji specifikoval u jednání dne 6.10.2020, domáhal jednak toho, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající v úkonech i nečinnosti ministerstva spravedlnosti České republiky, které dne 24.1.2018 prostřednictvím zkušební komise provádělo zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotilo výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce č.j. MSP-38/2015-LO-INSO/12 stupněm neuspěl, ač neproběhlo řádné hlasování a sčítání hlasů, je nezákonný, a současně se domáhal toho, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování žalobcova práva a přikázal mu, aby ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku provedl řádné sčítání hlasů a sdělil žalobci výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce, tedy, zda žalobce uspěl či nikoliv, případně zaslal osvědčení o úspěšném vykonání zkoušky. Domáhal se tedy obou v úvahu přicházejících výroků.
46. V daném případě má soud za to, že napadený úkon, spočívající v tom, že ministerstvo prostřednictvím zkušební komise provádělo zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotilo výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce č.j. MSP-38/2015-LO-INSO/12 stupněm neuspěl, ač neproběhlo řádné hlasování a sčítání hlasů, by bylo možno považovat za jednorázový úkon z hlediska toho, že se jedná o jednorázový úkon, tedy provedení zkoušky způsobem, se kterým žalobce nesouhlasí. Jedná se ale o zásah, jehož důsledky trvají, neboť na žalobce je stále nutno nahlížet jako na uchazeče, který u zvláštní zkoušky insolvenčního správce neuspěl a který se podanou žalobou domáhá zpochybnění tohoto výsledku, když se dožaduje provedení nového řádného sčítání hlasů podle jím uvedených zásad a pravidel.
47. Z výše uvedeného je patrné, že ve vztahu k požadovanému výroku o deklaraci nezákonnosti napadeného zásahu žalovaného, spočívajícího v tom, že v úkonech i nečinnosti ministerstva spravedlnosti České republiky, které dne 24.1.2018 prostřednictvím zkušební komise provádělo zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotilo výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce č.j. MSP-38/2015-LO-INSO/12 stupněm neuspěl, ač neproběhlo řádné hlasování a sčítání hlasů, je žaloba nedůvodná, a to právě s přihlédnutím k charakteru napadeného úkonu proto, že jde o úkon, jehož důsledky trvají. Sama tato skutečnost je důvodem pro zamítnutí žaloby ve vztahu k požadovanému výroku o určení, že předmětný zásah je nezákonný.
48. Soud se dále zabýval důvodností žaloby v té části, v níž se žalobce domáhal toho, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování žalobcova práva a přikázal mu, aby ve lhůtě

do tří dnů od právní moci rozsudku provedl řádné sčítání hlasů a sdělil žalobci výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce, tedy, zda žalobce uspěl či nikoliv, případně zaslal osvědčení o úspěšném vykonání zkoušky. Podle § 87 odst. 1, věta před středníkem s. ř. s. soud rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

49. Městský soud se, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, zaměřil na otázku, zda byla v průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce dodržena práva uchazeče - žalobce, na řádný proces při absolvování zkoušky ze strany žalovaného. Vycházel přitom z vyhlášky č. 312/2007 Sb., o obsahu a dalších náležitostech zkoušek insolvenčních správců, která náležitosti této zkoušky upravuje.
50. Ustanovení § 7a vyhlášky upravuje zkušební komise pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců. *Podle odst. 1 tohoto ustanovení* zkušební komise pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců je osmičlenná a je stálá. Členy zkušební komise jmenuje a odvolává ministr spravedlnosti, z toho dva členy po dohodě s guvernérem České národní banky. Členové zkušební komise musí mít ukončené vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu v oboru ekonomie nebo v oboru právo. Podle odst. 2 zkušební komise je usnášeníschopná, je-li přítomno nejméně 5 jejích členů. Podle odst. 3 zkušební komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů; v případě rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedajícího. Podle odst. 4 předsedu zkušební komise jmenuje a odvolává ministr spravedlnosti. Podle odst. 5 předseda zkušební komise a za jeho nepřítomnosti jím pověřený člen zkušební komise řídí průběh zkoušky. Podle odst. 6 uchazeč může v průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce nahlížet se souhlasem předsedy zkušební komise do pomůcek uvedených v § 9 odst. 4.
51. Právě výklad tohoto ustanovení je dle Nejvyššího správního soudu klíčový pro posouzení žalobcem důvodnosti podané žaloby.
52. Podle citovaného ustanovení §7a vyhlášky je tedy zkušební komise pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců osmičlenná a stálá. Její členové musejí mít ukončené vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu v oboru ekonomie nebo v oboru právo. Zkušební komise je usnášeníschopná, je-li přítomno nejméně pět jejích členů. (V projednávané věci se sešlo sedm členů komise, jeden se vzápětí označil za podjatého; žalobce tak zkoušelo šest členů.) Zkušební komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů; v případě rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedajícího.
53. Žalobce spatřuje porušení ustanovení § 7a odst. 3 vyhlášky ze strany zkušební komise v tom, že jej hodnotila ve třech odborných blocích, místo, aby v souladu s ust. § 7a uplatnil každý člen komise jeden hlas sám za sebe.

Ustanovení § 7a odst. 1 vyhlášky určuje, kdo může být členem zkušební komise. Vyhláška stanovuje podmínku, že členové zkušební komise musí mít ukončené vysokoškolské vzdělání i v magisterském studijním programu v oboru ekonomie nebo v oboru právo. Žalovaný předložil soudu jmenovací listiny vystavené ministrem spravedlnosti jednotlivým členům zkušební komise pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců, ze kterých je patrné, že Doc. JUDr. B. H. byl dne 29. 11. 2017 jmenován s účinností do 31. 12. 2018 „členem a předsedou zkušební komise pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců“; ostatní zkoušející byli téhož dne a se stejnou účinností jmenováni členy komise. Z žádného ze jmenovacích dekretů nevyplývá, že by některý ze členů byl jmenován (jen)

pro některou z oblastí a nelze tak dospět k jinému závěru, nežli že působnost členů komise ke zkoušení uchazečů nebyla nijak věcně vymezena ani omezena. Shodně s Nejvyšším správním soudem tedy městský soud konstatuje, že ani z vyhlášky, ani z listin založených ve spisu nelze dovodit, že by členové komise byli ve svých kompetencích něčím či někým formálně omezeni. Pokud tedy žalobce namítá, že se zkoušející měli odborně omezit jen na oblast práva, jsou-li právníky, a na oblast ekonomie, jsou-li ekonomy a pokud tak neučinili, byl jejich postup a tím i celá zkouška nezákonná, je tato námitka nedůvodná, neboť tento názor žalobce nemá v ustanovení § 7a odst. 3 vyhlášky žádnou oporu.

54. Ustanovení § 7a odst. 3 vyhlášky pak upravuje způsob hlasování komise, když uvádí, že zkušební komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů; v případě rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedajícího.
55. Z uvedených ustanovení vyplývá, že zkušební komise rozhoduje jako celek. To ostatně vyplývá ze samotné podstaty komisionálního zkoušení, když ani na základě výše citovaných ustanovení nelze dospět k jinému závěru, než že zkušební komise je kolektivní orgán a rozhoduje proto kolektivním způsobem. Základním znakem kolektivního rozhodování je hlasování, kterého se logicky účastní všichni členové komise.
56. Předmětem posouzení zkušební komise v nyní projednávané věci byly znalosti žalobce, které prokázal v průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce. Ustanovení § 12 odst. 1 vyhlášky, které upravuje způsob hodnocení zkoušky, stanovuje, že výsledek zkoušky se hodnotí stupni úspěš(a) nebo neúspěš(a). Je tedy nutné, aby se zkušební komise shodla na výsledku a tento sdělila uchazeči. Členové komise tedy musí posoudit, nakolik je dán závěr o tom, zda uchazeč úspěš či nikoli. K tomuto závěru ale nemůže komise dospět jiným způsobem, než že vyhodnotí celkové znalosti uchazeče, které prokáže v průběhu celé zkoušky, a podle toho pak hlasuje.
57. I z ustanovení § 3 odst. 4 vyhlášky vyplývá, že znalosti uchazeče musí být komplexní, když stanovuje, že při zvláštní zkoušce insolvenčního správce se za účelem prověření znalostí uchazeče potřebných k výkonu funkce insolvenčního správce dlužníka uvedeného v § 3 odst. 2 zákona zjišťují znalosti z oblastí
 - a) principů a fungování finančního trhu,
 - b) organizace podniku a právní regulace dlužníka uvedeného v § 3 odst. 2 zákona,
 - c) investičních nástrojů, obchodování a jiného nakládání s těmito nástroji,
 - d) právní úpravy povinností insolvenčního správce při úpadku dlužníka uvedeného v § 3 odst. 2 zákona,
 - e) insolvenčního práva, občanského a obchodního práva,
 - f) řízení podniku a
 - g) účetnictví a financování podniku.
 Dále pak v odstavci 5 vyhláška stanovuje i další pravidla, a to, že při zvláštní zkoušce insolvenčního správce se znalosti uchazeče z oblastí podle odstavce 4 písm. e) prověřují v rozsahu potřebném pro insolvenční řízení ohledně dlužníka uvedeného v § 3 odst. 2 zákona a znalosti z oblastí podle odstavce 4 písm. f) a g) se prověřují v rozsahu potřebném pro správu majetku dlužníka uvedeného v § 3 odst. 2 zákona.
58. Z protokolu o hlasování, který byl pořízen v průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce je patrné, že všichni zkoušející hodnotili celý průběh zkoušky, což ostatně

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

připustil i sám žalobce, a tato okolnost tedy není mezi účastníky sporná. Znalosti žalobce tedy zkoušející hodnotili komplexně, o čemž pak hlasovali se závěrem, že žalobce v dané zkoušce neuspěl. Z protokolu je také patrné, že závěr o neúspěšnosti žalobce ve zkoušce byl učiněn jednomyslně. Tento postup byl dle soudu zcela v souladu s ustanoveními vyhlášky i s podstatou komisionálního zkoušení, ke které se soud již vyjádřil výše v bodu 55.

59. Pokud tedy žalobce nesouhlasil se způsobem rozhodování zkušební komise, které podle něj proběhlo v rozporu se ustanovením § 7a odst. 3 vyhlášky, je tato námitka nedůvodná. Z tohoto ustanovení nevyplývají žádná zvláštní pravidla, která by měla být při hodnocení zkoušky dodržena, kromě toho, že komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů, což ani nebylo v projednávané věci zpochybněno. V postupu zkušební komise nelze dle soudu spatřovat prvky iracionality a libovůle, jak se snaží tvrdit žalobce. Naopak postup zkušební komise, která hlasovala o znalostech žalobce prokázaných u zkoušky a dospěla k výsledku, že žalobce neuspěl, je s tímto ustanovením zcela v souladu, když komise hlasovala o znalostech žalobce ve vztahu k celé zkoušce, tedy ve všech zkoušených oborech a k závěrečnému hodnocení dospěla po řádném hlasování, a to jednomyslně.
60. V této souvislosti soud považuje za vhodné odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 29.10.2009, I. ÚS 1910/09, ve kterém ústavní soud zdůraznil, že uchazeč nemá subjektivní veřejné právo na udělení zkoušky, kterému by zkušební komise musela vyhovět. Závěr o tom, zda uchazeč u zkoušky uspěl či nikoli je na uvážení této komise. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl žádný nárok na to, aby byl hodnocen stupněm úspěšnosti, nemohlo být nezákonně zasaženo do jeho práv tím, že komise vyhodnotila jeho znalosti stupněm „neuspěl“. Soud znovu připomíná to, že zásadním důvodem, proč žalobce napadá výsledek hodnocení zkoušky je skutečnost, že jej zkoušel podle něj podjatý člen komise P. Č., což je patrné i z tvrzení žalobce, že *„by ve zkoušce uspěl, kdyby jej zkoušel jiný zkoušející“*.
61. Pokud jde o vlastní hodnocení znalostí žalobce je patrné z protokolu o průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce, že žalobce uspěl v oblasti Insolvence a v dalších dvou oborech (finanční trhy a právo a řízení podniku) neuspěl s tím, že se zkoušející shodli na tom, že žalobce prokázal v těchto dvou oborech velké neznalosti. Pokud u jednání namítla zástupkyně žalobce, že by zkoušení měli mít znalost ve všech oblastech, lze s tímto názorem pouze souhlasit, neboť smyslem zkoušky je prověřit znalosti zkoušeného ve všech vytyčených oblastech. Žalobce však tyto znalosti, jak vyplývá z protokolu o zkoušce, ve dvou ze tří oborů, ale neprokázal. Z protokolu o zkoušce je navíc patrné, že komise v bodu „Dílčí hodnocení odborných znalostí, případně další důležité skutečnosti“ uvedla konkrétní neznalosti, které žalobce v jednotlivých oborech, ve kterých nebyl úspěšný, projevil. V oblasti „Finanční trhy“ se jednalo o základní neznalost osob se zvláštním vztahem k družstevním záložnám, neznalost investičních služeb, neznalost portfolio managementu, nedostatečná znalost řídicího a kontrolního systému, zejména neznalost právní úpravy vedoucího orgánu, neznalost aktuální právní úpravy ZPKT. V oblasti „Právo a řízení podniku“ konstatovala komise u žalobce zásadní neznalosti pravidel pro výklad právních jednání, předpokladů právně relevantního omylu, důsledků rozporu se zákonem na platnost právního jednání, právních důsledků nesvobody jednání, důsledků a příčin zdánlivosti právního úkonu. Z uvedeného je patrné, že komise jako celek vyhodnotila konkrétní znalosti i neznalosti žalobce v jednotlivých zkoušených

oblastech a na základě nich, zcela v souladu s vyhláškou, učinila závěr o výsledku zkoušky, která byla v případě žalobce hodnocena stupněm neuspěl.

62. Pokud zástupkyně žalobce u jednání soudu hovořila o nutnosti vymýtit taktiky uchazečů, není patrné, kam tímto tvrzením mířila. Pokud poukázala na prvky libovůle v souvislosti s tím, že zkouší-li např. ekonom právo a naopak, může mít zkoušený více znalostí než zkoušející, jedná se o velmi obecné spekulace, když z protokolu navíc vyplývá o znalostech žalobce ve dvou oblastech závěr zcela opačný. Jak již soud výše uvedl, je smyslem komisionálního zkoušení právě to, aby znalosti zkoušeného byly vyhodnoceny co nejobjektivněji z hlediska jeho celkových znalostí a přehledu ve zkoušených oblastech, tak, jak jsou vymezeny v § 3 odst. 4 vyhlášky.
63. Na způsob zkoušení navržený žalobcem, tedy, aby jednotliví zkoušející zkoušeli pouze svůj obor, nelze přistoupit i z toho důvodu, že vyhláška předpokládá, že uchazeč prokáže znalosti ve všech vytyčených oblastech. Kdybychom akceptovali model navržený žalobcem, mohla by nastat situace, že ačkoli by uchazeč neprokázal v jednom oboru vůbec žádné znalosti, nemohl by se tento fakt vůbec projevit v celkovém závěrečném hodnocení. Mohla by tak nastat situace, že by byl ve zkoušce hodnocen jako „úspěšný“ uchazeč, který prokázal fatální neznalost v některé ze zkoušených oblastí, což by dle soudu bylo jednak absurdní a také zcela v rozporu s vyhláškou.
64. Domáhá-li se tedy žalobce podanou žalobou, aby soud přikázal žalovanému, aby provedl řádné sčítání hlasů a sdělil mu výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce, tedy, zda uspěl či nikoli, případně mu zaslal osvědčení o úspěšném vykonání zkoušky, nelze tomuto návrhu vyhovět. Jak soud již výše uvedl, kolektivní hlasování komise proběhlo zcela v souladu s vyhláškou, a proto soud postup zkušební komise žalovaného při vyhodnocení znalostí žalobce prokázaných u zkoušky nezákonným neshledal. Žalobci byl výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce, i když jiný, než kterého se domáhal, sdělen, což ani sám žalobce nepopírá. S ohledem na to, že v hodnocení komise soud neshledal nezákonnost, byl i následný postup žalovaného při sdělení výsledku zkoušky žalobci zcela legitimní a soud neshledal důvod, pro který by měl být žalobci sdělen jiný výsledek. K nezákonnému zásahu do práv žalobce ze strany žalovaného tedy nedošlo.
65. Pro úplnost soud uvádí, že za této situace neprovedl důkazy výsledkem jednotlivých zkoušejících, tak jak je navrhl žalovaný, neboť se ztotožnil s názorem žalovaného o jejich nadbytečnosti.
66. Vzhledem k tomu, že soud neshledal, že by se žalovaný vůči žalobci dopustil nezákonného zásahu, žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
67. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 6. října 2020

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.